

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **nezletilého žalobce: D. V. S.**, nar. „X“, zastoupený zákonným zástupcem Helenou Steinerovou, oba bytem Nová 1413/50, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **20.6.2014**, sp. zn. **SZ/722/2014/4S-ÚSK**, č.j. **MPSV-UM/7958/14/4S-ÚSK**,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, ze dne 20.6.2014, sp. zn. SZ/722/2014/4S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/7958/14/4S-ÚSK, **se r u š í pro vady řízení** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2014, sp. zn. SZ/722/2014/4S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/7958/14/4S-ÚSK, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 1.4.2014, č.j. 95372/2014/UUA, kterým byl zamítnut návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podaný dne 17.2.2014, byl odejmut příspěvek na péči ode dne 1.4.2014 a odejmuto zvýšení příspěvku na péči ode dne 1.4.2014 poskytované podle § 12 odst. 1 zák. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), tak že se zamítá návrh žalobce na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podaný dne 17.2.2014 a nadále se od února 2014 poskytuje žalobci příspěvek na péči v původní výši 3 000,- Kč měsíčně (I. stupeň závislosti – lehká závislost – pro osoby do 18 let věku).

Žalobce uvádí, že trpí komplexem onemocnění, a to zejména juvenilní idiopatickou artritidou, úzkostnými poruchami (selektivní mutismus, anxiozita, fobie) a asthma bronchiale. V důsledku těchto onemocnění potřebuje žalobce pomoc jiné osoby při zvládání základních životních potřeb. Žalobce trvá na tom, že v jeho zdravotním stavu a v jeho schopnosti zvládat základní potřeby bez pomoci nedošlo v průběhu posledních let k žádnému zlepšení. O nároku žalobce na příspěvek na péči bylo již v minulosti rozhodováno, kdy žalovaný na základě posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9.10.2013 v rozhodnutí ze dne 6.1.2014, č.j. MPSV-UM/94/14/4S-USK, dospěl k závěru, že žalobce potřebuje pomoc při zvládání 3 základních životních potřebách, a to oblékání a obouvání, péče o zdraví a osobní aktivity. V žalobou napadeném rozhodnutí pak na základě posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3.6.2014, č.j. 2014/697-UL, žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nezvládá 3 základní životní potřeby, a to komunikace, péče o zdraví a osobní aktivity.

Žalobce namítá, že v daném případě je posudek posudkové komise nepřesvědčivý a z něho vyplývající posudkový závěr je nesprávný. Dle žalobce z jeho strany nejsou ještě kromě základních životních potřeb uvedených v předmětném posudku zvládány ještě životní potřeby orientace a oblékání a obouvání.

Ve vztahu k základní životní potřebě orientace žalobce uvedl, že neschopnost zvládnout tuto základní životní potřebu vyplývá ze zdravotních zpráv MUDr. K. J., klinické psychologky (zpráva ze dne 20.2.2014). Žalobce namítal, že se nedokáže samostatně orientovat na volných prostranstvích, nedokáže samostatně používat prostředky hromadné dopravy, je fixován na matku, bez jejího doprovodu není schopen samostatně se orientovat v čase a prostoru, v souvislosti se selektivním mutismem není schopen obvyklého kontaktu s okolím. Žalobce zdůraznil, že posudková komise se se závěry z odborných lékařských zpráv týkajících se zvládání této základní životní potřeby přesvědčivě nevypořádala. Zejména komise nekonstatovala žádné konkurující argumenty svědčící pro závěr, že žalobce potřebu orientace z medicínského hlediska zvládá. Posudková komise se zároveň řádně nevypořádala s faktem, že žalobce je právě z důvodů souvisejících s neschopností orientace již od listopadu 2013 v odborné péči psychiatra.

Ve vztahu k základní životní potřebě oblékání a obouvání žalobce trvá na tom, že neschopnost zvládat tuto základní životní potřebu vyplývá rovněž z podkladových lékařských zpráv. Posudková komise se měla dle žalobce řádně a přesvědčivě vypořádat zejména se souvislostí mezi špatnou motorikou žalobce a schopností zvládat oblékání a obouvání samostatně (např. neschopnost navléct si ponožky, zavázat tkaničky, zapnout si oblečení). Rovněž i u této potřeby měla komise přednést přesvědčivé konkurující argumenty, jimiž by vyvrátila neschopnost žalobce z medicínského hlediska, což však neučinila. Žalobce rovněž zdůraznil, že komise se zcela opomenula vypořádat se změnou posouzení této potřeby oproti předchozímu posouzení zdravotního stavu žalobce (viz posudek ze dne 9.10.2013). Žalobce poukázal na skutečnost, že komise posoudila tuto základní životní potřebu jako zvládnutou, aniž by byť alespoň naznačila, k jakému pozitivnímu progresu z medicínského hlediska na straně žalobce došlo v mezidobí od vypracování předchozího posudku (vypracovaném cca o 7 měsíců dříve).

Ve vztahu k ostatním základním životním potřebám žalobce uvedl, že komise sice uvedla, že je považuje za zvládnuté, ovšem neuvedla žádné medicínské hledisko, na základě kterého k tomuto závěru dospěla. Komise se nevypořádala se závěry odborných lékařských

zpráv, s výsledky sociálního šetření ani s odvolacími námitkami žalobce. Žalovaný pak dle žalobce pochybil, když při hodnocení podkladů pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí posoudil posudek posudkové komise jako přesvědčivý a řádně se nezabýval jeho mezerovitostí. Žalovaný tak dle žalobce založil své rozhodnutí na nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Dle žalobce v daném případě byly dány důvody pro zvýšení příspěvku na péči. Žalovaný však přisoudil posudku posudkové komise povahu závazného podkladu, přestože takovou povahu mu zákon nepřikládá. Nekritické převzetí závěru posudku je dle žalobce v rozporu se zákonem, a to s povinností žalovaného jako správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V rámci zjišťování skutkového stavu by správní orgán měl rovněž hodnotit důkazní prostředky a v daném případě v rámci toho zejména posoudit závěry posudkové komise z hlediska jejich mezerovitosti. To však dle žalobce žalovaný neučinil. Žalovaný rovněž nikterak nevyhodnotil další shromážděné podklady k rozhodnutí, zejména lékařské zprávy a výsledky sociálního šetření a pouze je konstatoval jako podklady pro vydání posudku posudkové komise. Žalobce zdůraznil, že se žalovaný nikterak nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, neboť za vypořádání námitek nelze považovat konstatování, že k nezvládnutí dalších základních životních potřeb neshledala komise z medicínského hlediska důvod. V tomto směru shledal žalobce žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení. Dále konstatoval, že je toho názoru, že posudek vypracovaný posudkovou komisí je odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo množné rozhodnout. Posouzení stupně závislosti bylo dle jeho názoru vypracováno na základě objektivních podkladů, tedy na základě dostatečné zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření, funkčních důsledků zdravotního postižení a vlastního vyšetření posuzované osoby při jednání komise. Rozpory nebyly shledány ani v provedení sociálního šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném prostředí, a nedochází při něm k posuzování zdravotního stavu. Posudková komise se dle žalovaného vyjádřila komplexně ke zdravotnímu stavu žalobce, a to jak po stránce smyslové, psychické, tak i interní pohybové. Dle závěru posudkové komise není z medicínského hlediska důvod u žalobce k nezvládnutí mobility, orientace, stravování, oblékání a obouvání nebo tělesné hygieny.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. V této replice žalobce uvedl, že v mezidobí u něho byla diagnostikována porucha autistického spektra – dětský autismus. V důsledku autismu je u žalobce nutná vysoká míra podpory, a to dle adaptability, která je u něho snižována poruchou pozornosti a úzkostnou poruchou. Dále žalobce konstatoval, že z vyšetření neurologa ze dne 1.4.2015 vyplynulo, že s ohledem na svalovou sílu a motoriku horních končetin je u žalobce dáno omezení soběstačnosti v modalitách basic ADL, v důsledku čehož je u žalobce nutná asistence při hygieně a při stravování.

Žalobce trvá na tom, že předmětná zdravotní postižení ovlivňovala jeho soběstačnost již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale v důsledku nedostatečné diagnostiky provedené lékařskou posudkovou službou nebyla uvedená postižení zjištěna.

Zákonná zástupkyně žalobce při jednání soudu přednesla žalobu jako v jejím písemném vyhotovení a v souladu s obsahem repliky.

Žalovaný se z účasti na jednání soudu omluvil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Smyslem zákona o sociálních službách, je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.

Dle § 8 odst. 1 zákona o sociální péči se osoba do 18 let věku, pokud vyžaduje mimořádnou péči jiné fyzické osoby, považuje za závislou na pomoci jiné osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb. Dle § 9 odst. 1 a odst. 3 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti u osob do 18 let věku hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví a osobní aktivity. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holt se.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.

Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že na základě podané žaloby je třeba rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení, a to ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. – když správním orgánem vzatý skutkový stav za základ napadeného rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobce na pomoci jiné osoby, nemá oporu ve správním spise, jenž byl předložen žalovanou stranou.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 24.2.2014 bylo provedeno sociální šetření v domácím prostředí žalobce. Z výsledků tohoto sociálního šetření mimo jiné vyplynulo ve vztahu k základní životní potřebě orientace, že žalobce se zdál být v prostředí i čase orientovaný. Jeho matka uvedla, že se bojí chodit sám do školy i z ní a proto jej denně vodí. Cestu do školy zná, ale trpí úzkostí. Ve vztahu k základní životní potřebě oblékání a obouvání ze sociálního šetření vyplynulo, že oděv žalobci připravuje matka, neboť sám to nedokáže, obleče se sám, jen potřebuje pomoci se zapínáním knoflíků, zipů a zavazováním tkaniček, protože má špatnou jemnou motoriku. Nenasadí si ponožky. Nedokáže odhadnout vhodnost dle počasí, vrstvy rozezná. Obuje se. K základní životní potřebě stravování je uvedeno, že žalobce je schopen připravit si drobné pokrmy sám (namazat si pečivo, otevřít jogurt, rozbalit sušenku). Talíř s jídlem si donese na stůl. Potřebuje však dopomoc s porcováním stravy, i když má snahu si ji naporcovat sám. Ve škole docházel na obědy, nyní jej matka odhlašuje, neboť si prý není schopen naporcovat stravu. Dle posudku posudkového lékaře MUDr. I. H. ze dne 17.3.2014 je žalobce schopen zvládat všechny základní životní potřeby a nevyžaduje každodenní pomoc, dohled, nebo péči jiné fyzické osoby. Dle posudkového lékaře není naprosto žádný medicínský důvod k tomu, aby žalobce nezvládal základní životní potřeby.

Na základě posudku posudkového lékaře bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. V rámci odvolacího řízení si žalovaný vyžádal vyhotovení posudku Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Posudková komise v posudku ze dne 3.6.2014 konstatovala, že prostudovala podkladovou dokumentaci a po jejím komplexním zhodnocení včetně vyhodnocení námitek uvedených v odvolání zjistila, že doložená podkladová dokumentace je dostatečná pro posouzení zdravotního stavu žalobce pro účely stanovení stupně závislosti. Dle komise mezi doloženými lékařskými nálezy nejsou rozpory, které by se dotýkaly skutečností významných pro posudkový závěr. Obsah doložené podkladové dokumentace je dle komise dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech, protože dle komise byly objektivizovány všechny skutečnosti týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, které jsou významné pro posudkový závěr. Komise uvedla, že prostudovala mimo jiné i výsledky sociálního šetření ze dne 24.2.2014, které vzala při hodnocení zdravotního stavu žalobce v úvahu. Komise neshledala

zásadní rozpor mezi výsledkem šetření a vlastním posouzením zdravotního stavu žalobce. Výslovně komise uvedla, že z podkladové dokumentace z medicínského hlediska není důvod k nezvládnutí mobility, orientace, stravování, oblékání a obouvání a tělesné hygieny. V příložené tabulce komise konstatovala, že žalobce nezvládá základní životní potřeby komunikace, péče o zdraví a osobní aktivity. Komise rovněž uvedla, že u základních životních potřeb, které považuje za zvládnuté, neprokázala komise příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto životní potřeby v přijatelném standardu, případně za použití facilitátorů.

Z obsahu předloženého správního spisu rovněž vyplývá, že žalobcův zdravotní stav byl v rámci předchozího posuzování nároku na příspěvek na péči přezkoumáván posudkovou komisí již dne 9.10.2013 a při tomto posuzování dospěla posudková komise k závěru, že žalobce mimo jiné nezvládá ani základní životní potřebu oblékání a obouvání.

S ohledem na obsah správního spisu soud konstatuje, že žalovaný sice postupoval správně ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, když požádal Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem o vypracování posudku, ovšem nezajistil, aby předmětný posudek byl dostatečně průkazný a přezkoumatelný a v konečném výsledku objektivně vyhodnocoval stupeň závislosti žalobce na pomoci jiné osoby. A to za situace, kdy uvedený posudek byl vzat žalovaným jako odvolacím orgánem jako klíčový důkaz v rámci odvolacího řízení.

Dle ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.

Soud je toho názoru, že postup zjišťování závislosti žalobce na pomoci jiné fyzické osoby dle ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách je třeba brát jako vzorové ustanovení i pro odvolací řízení, během něhož je prostřednictvím řízení u příslušné Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí skutkový stav přezkoumáván v samostatné proceduře. V řízení před dotýcnou komisí bylo proto nezbytně nutné vedle závěrů posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem – posudkové lékařky MUDr. I. H., rovněž přihlížet k výsledku sociálního šetření v domácnosti žalobce a také v daném případě bylo na místě vycházet z posouzení zdravotního stavu žalobce v rámci jednání komise na základě shromážděné zdravotní dokumentace. Komise ve shora nastíněném směru však nepostupovala, jak vyplývá z posudku ze dne 3.6.2014, ačkoliv na tento posudek, který byl v odvolacím řízení před druhostupňovým správním orgánem rozhodujícím důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti, neboť jinak by nemohl být klíčovým podkladem pro odvolací správní orgán, který z něho vycházel. Pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby má tudíž význam skutečnost, že při vypracovávání posudkového závěru se komise jakkoliv nevypořádala s odlišnými závěry, které obsahuje posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 17.3.2014 – posudkové lékařky MUDr. I. H., ohledně schopnosti resp. neschopnosti žalobce zvládat konkrétní základní životní potřeby a se skutečnostmi vyplývajících z provedeného sociálního šetření. Z obsahu sociálního šetření například jednoznačně vyplývá, že žalobce nenasadí ponožky a nedokáže odhadnout vhodnost

oblečení dle počasí. Rovněž je v zápise o sociálním šetření uvedeno, že žalobce potřebuje pomoc se zapínáním knoflíků, zipů a zavazováním tkaniček. Z uvedeného zápisu tedy jednoznačně vyplývá, že žalobce není schopen naplnit požadavky obsažené v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. ve vztahu k životní potřebě oblékání a obouvání – potřebuje pomoc nebo není schopen vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se. Z obsahu sociálního šetření rovněž vyplývá, že žalobce není schopen naporcovat stravu, což je také jedna z dovedností nutná v souladu s přílohou č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. ke zvládnutí základní životní potřeby stravování. Je nutno zdůraznit, že posudek posudkové komise kromě obecných formulací neobsahuje žádné konkrétní zhodnocení zdravotního stavu žalobce ve vztahu k posouzení otázky zvládnutí jednotlivých základních životních potřeb. Z posudku pouze vyplývá, které potřeby dle komise žalobce zvládá a které nikoli, aniž by bylo jakkoli odůvodněno, na základně jakých skutečností k tomuto závěru komise dospěla. Za zásadní nedostatek považuje soud rovněž skutečnost, že se komise nikterak nevypořádala se skutečností, že ve svém posudku ze dne 9.10.2013 vyhodnotila, že žalobce nezvládá mimo jiné základní životní potřebu oblékání a obouvání, a ve svém posudku ze dne 3.6.2014 (tedy po 8 měsících) dospěla k závěru, že tuto základní životní potřebu žalobce zvládá. Tuto změnu názoru komise neodůvodnila žádným relevantním zlepšením zdravotního stavu žalobce či jinou relevantní skutečností.

Soud je s ohledem na výše uvedené názoru, že posudek komise ze dne 3.6.2014 neposkytuje objektivní vyhodnocení zdravotního stavu žalobce, tak jak předpokládá ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, a proto nemohl být bez dalšího vzat jako klíčový důkaz pro posouzení žádosti žalobce o poskytnutí příspěvku na péči ze strany žalovaného. Správní orgán z tohoto posudku však výlučně vycházel.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že skutkový stav, který byl žalovaným vzat za základ napadeného rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobce na pomoci jiné osoby, nemá v reflexi ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách oporu ve správním spise, čímž došlo při jeho rozhodovací činnosti k vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Ze shora predestřených důvodů soud proto přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně požadavku na dostatečné zjištění stupně závislosti žalobce na pomoci jiné osoby spolu s náležitým podchycením ve správním spise.

Přestože žalobce měl ve věci plný úspěch, zákonná zástupkyně žalobce při jednání soudu výslovně uvedla, že náhradu nákladů řízení nepožaduje a výslovně se jí vzdala. S ohledem na toto prohlášení a výsledek soudního jednání soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 19.10.2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
Samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová